

***DECLARACIÓ INSTITUCIONAL DE L'ACADÈMIA VALENCIANA DE LA
LLENGUA AMB MOTIU DEL SETANTÉ ANIVERSARI DE LES NORMES DE
CASTELLÓ***

El Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, en la sessió celebrada el dia 18 de desembre del 2002, ha adoptat l'acord següent:

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, arran del setanté aniversari de la signatura de l'acord de les Normes del 21 de desembre del 1932, a la ciutat de Castelló de la Plana, conscient de la història del poble valencià i de la importància del consens social en tots els processos culturals del progrés humà, fa la següent Declaració:

Tota la societat valenciana actual deu un homenatge de gratitud a la benmereixent Societat Castellonenca de Cultura, la qual, al costat d'altres insignes institucions i personalitats valencianes, va saber sumar les voluntats i sensibilitats culturals i ideològiques d'aquell temps en un acord lingüístic històric.

Els processos de codificació normativa vinculats a l'escriptura, l'ortografia, la prosòdia, la gramàtica, el lèxic, són expressions de l'autèntica vida de cada llengua: la del seu ús personal i social, la dels estils i registres que la fan present a casa i al treball, a l'oci i a la cultura. I, per tant, a partir d'aquell any 1932, la societat valenciana disposa de les bases essencials, ortogràfiques, gramaticals i lèxiques, per a la seua plena realització com a una societat moderna i oberta al món.

Cal agrair la consolidació i l'expansió normativa i cultural d'aquelles bases ortogràfiques a erudits, gramàtics i escriptors ja traspassats, els quals, en el temps coetani de la Segona República o durant els anys del franquisme, van practicar i van millorar la precisió i la validesa d'aquelles bases: preveres com Lluís Fullana Mira, mestres com Carles Salvador Gimeno, cronistes com Lluís Revest Corzo, erudits com Josep Giner Marco, professors com Manuel Sanchis Guarner, escriptors com Enric Valor Vives. Valga eixe esplet d'admirables estimadors de la llengua, per a representar totes les anònimes voluntats d'alfabetització, d'estudi i d'aprenentatge de la llengua i la literatura, al si d'associacions i d'iniciatives culturals o cíviques, com ara els cursos de Lo Rat Penat; al si d'iniciatives editorials i periodístiques; als escenaris populars i a través de les ones hertzianes; en la reivindicació dels exiliats i dels emigrants valencians als cinc continents del món; i al si d'un procés de transmissió familiar enmig de les discriminacions socials patides per la llengua durant llargues dècades.

La democràcia i l'autonomia han permés un redreçament en tots els ordes de la vida moderna: en la vida personal i familiar, en l'educació i en la recerca, en l'escriptura i en la lectura, als escenaris i en la comunicació pública. Res no representa millor esta possibilitat exercida pels valencians que l'aprovació per les Corts Valencianes de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (1983) i totes les disposicions positives que s'hi han afegit.

La situació lingüística contemporània, tanmateix, és encara difícil i complexa, ja que ha estat travessada de divisions nominals i formals en una societat unida per l'herència d'una llengua avalada per la grandesa literària dels segles i pel dret a enriquir tal herència amb llibertat. I la llengua, amb les bases normatives del 1932, acara l'alba d'un nou segle en què haurà de conviure de manera fructífera amb l'altra llengua oficial,

el castellà, i amb altres llengües, en un món internacionalitzat i marcat pels avanços tecnològics en els processos de creació i de comunicació.

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, hereua de les Normes de Castelló, fa pública una crida a tots els valencians i a totes les valencianes, de qualsevol opinió i situació social, perquè el patrimoni lingüístic i cultural col·lectiu siga respectat i promogut amb el compromís modern de la fidelitat compartida.

L'autèntica fidelitat, l'autèntica estima a una llengua consistix a usar-la amb consciència, amb tolerància, amb capacitat de fer-la viva en qualsevol situació. Rebuda de la història, construïda en cada paraula i en cada acte, permanent i en constant evolució, la llengua és la màxima expressió del pensament, de l'educació, de la comunicació. I el valencià, la nostra llengua, no solament definix la nostra terra, sinó que la posa al mapa solidari i ecològic de la humanitat.